

עין משפט
נר מצוה

כא:

ר' **ויש לא** ממנו שילדו עכשיו פירוש שילדו למקוטעין ויש מהן שילדו לאחר זמן ואח"כ יטו אומרים כאן בזהמה טמאה כאן בזהמה טהורה כלומר לא פליגי ופר"ך הא כמיב ט' הידעת עת לדת יעלי סלע חולל אילות תשמור תספור ירחים תמלאנה וידעת עת לדתנה

ופירוש תספור ירחים תמלאנה יטו דאינה יולדת למקוטעין ומשני חיה טהורה בזהמה טמאה כלומר דאינה יולדת למקוטעין אבל בזהמה טהורה יולדת למקוטעין ובשמעתין ייז פלוגתא בזהמה טהורה: **אף** מחוסר זמן קדוש **צפני** זמנו. והא דלמך בתמורה פרק אלו קדשים (דף יט:.) הרי מחוסר זמן דלא חזי ואמר רבי שמעון קדוש היינו במעשר בזהמה כדמוכח הכא דפליגי ר' שמעון ורבנן אבל

נשאר קדשים מודה אפילו ר' שמעון: **שבן** גואל מום בו'. הא לא דלא קאמר נמי ואין באים מוטלה לאחר כשאר קדשים יטו משום פלוגתא היא התם בגמרא תמורה (דף כה:.) **אבירלה**. פירש בקונט' שנאלצין במומן בלא פדיון וקצת קשה הא יטו מכלל גואל הוא ונראה לפרש דמשונה אכילתה משאר פסולי המוקדשין דאין נשחטין בצטילוי טו ומככים בצטילוי ונשקלים בליטרא ומדאורייתא הוא כדמשמע בפרק קמא דתמורה (ד' ה.) ובסוף חלק (פסהדרינ ד' קי:.) גבי עיר הנדחת דממעט בכור ומעשר מדכמיב בזהמה מי שנאלכ

במורת בהמתך יאלו בכור ומעשר שאין נאלצין במורת בהמתך דתנן כל פסולי המוקדשין ממכרין בצטילוי חוץ מן הככור ומעש: **העברה** העברה יטו גמירי. ואף ע"ג דאיכא למילף נמי תחת תחת מקדשים^(א) כדאמר בפ"ק (לעיל ד' יב.) יטו בזהמה שיש זה מקצת סימנין הכא לענין קידוש שיין למילף טפי מהעברה דמשמע כל אשר יעצור תחת השבט לשון קידוש ט': **אשתבוחי** משתבחא דיה. פירש בקונטרס שכן ביכרה ולא תסתכן בלידה עוד אבל עוצד כוכבים אי נמי א"ל הכי אין בדבריו אמת ויש ללמוד מפירושו דעוצד כוכבים אפילו מסית לפי תומו אינו נאמן להשפיע מקחו אומר כן ועוד יש לפרש דאישתבוחי דהכא היינו שכבר נפטרה מן הצכורה יטו: **רבי** יוחנן אמר חוצין ודאי. בהלכות גדולות פסק כר' יוחנן ובבבליה (דף ד' ד:) אמר' רב ורבי יוחנן הלכה כרבי יוחנן ובפ' מישתבחוהו (שיריוני ד' מו:.) אמרינן שמואל ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן: **התם** במובר הליא מילתא. שיודע המוכר בלוקח שקונה לשחוט ועובר יטו בלאו דולפני עור אס אינו מודיעו דלוקח לא איבעי ליה לאסוקיה לדעמיה שמכר אמה או בנה: **הבא** בליוקח הליא מילתא. שעליו לחקור בזהמתו אס היא חייבת בצכורה: **בהמה** נכה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר. אע"פ דתנא בפרק בזהמה המקשה (חולין דף עו.) מהצכרת שהפילה שלח ישליכנה לכלבים כדמפרש התם משום יטו דנשמון מיעוטא דנדמה למחנה דנקבות הכא שאני כדמפרש בגמרא כדי לפרסמה שנפטרה מן הצכורה ומה שאינו דוחק בגמרא לומר כן אלא משום דרבי חייא דקאמר וכי מאחר דאינה מטמאה לא בצגעו ולא במשא אמאי תקבר ומשני כדי לפרסמה כו' בלאו הכי יטו כריך היה טעם דפרסום אלא יטו אדאמר ר' חייא לא ניחא ליה כל כך שתקבר מטעם פרסום כיון דאפי' יטו יודע שילדה דבר הקדוש לא בעיאי קבורה משום דצטילי:

ביילאתו יטו: **גב'** אינה מטמאהיטו צגעו ובמשא. כנבילה. השתא עוצד כוכבים אי נמי א"ל הכי אין בדבריו אמת ויש ללמוד מפירושו דעוצד כוכבים אפילו מסית לפי תומו אינו נאמן להשפיע מקחו אומר כן ועוד יש לפרש דאישתבוחי דהכא היינו שכבר נפטרה מן הצכורה יטו: **רבי** יוחנן אמר חוצין ודאי. בהלכות גדולות פסק כר' יוחנן ובבבליה (דף ד' ד:) אמר' רב ורבי יוחנן הלכה כרבי יוחנן ובפ' מישתבחוהו (שיריוני ד' מו:.) אמרינן שמואל ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן: **התם** במובר הליא מילתא. שיודע המוכר בלוקח שקונה לשחוט ועובר יטו בלאו דולפני עור אס אינו מודיעו דלוקח לא איבעי ליה לאסוקיה לדעמיה שמכר אמה או בנה: **הבא** בליוקח הליא מילתא. שעליו לחקור בזהמתו אס היא חייבת בצכורה: **בהמה** נכה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר. אע"פ דתנא בפרק בזהמה המקשה (חולין דף עו.) מהצכרת שהפילה שלח ישליכנה לכלבים כדמפרש התם משום יטו דנשמון מיעוטא דנדמה למחנה דנקבות הכא שאני כדמפרש בגמרא כדי לפרסמה שנפטרה מן הצכורה ומה שאינו דוחק בגמרא לומר כן אלא משום דרבי חייא דקאמר וכי מאחר דאינה מטמאה לא בצגעו ולא במשא אמאי תקבר ומשני כדי לפרסמה כו' בלאו הכי יטו כריך היה טעם דפרסום אלא יטו אדאמר ר' חייא לא ניחא ליה כל כך שתקבר מטעם פרסום כיון דאפי' יטו יודע שילדה דבר הקדוש לא בעיאי קבורה משום דצטילי:

ביילאתו יטו: **גב'** אינה מטמאהיטו צגעו ובמשא. כנבילה. השתא עוצד כוכבים אי נמי א"ל הכי אין בדבריו אמת ויש ללמוד מפירושו דעוצד כוכבים אפילו מסית לפי תומו אינו נאמן להשפיע מקחו אומר כן ועוד יש לפרש דאישתבוחי דהכא היינו שכבר נפטרה מן הצכורה יטו: **רבי** יוחנן אמר חוצין ודאי. בהלכות גדולות פסק כר' יוחנן ובבבליה (דף ד' ד:) אמר' רב ורבי יוחנן הלכה כרבי יוחנן ובפ' מישתבחוהו (שיריוני ד' מו:.) אמרינן שמואל ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן: **התם** במובר הליא מילתא. שיודע המוכר בלוקח שקונה לשחוט ועובר יטו בלאו דולפני עור אס אינו מודיעו דלוקח לא איבעי ליה לאסוקיה לדעמיה שמכר אמה או בנה: **הבא** בליוקח הליא מילתא. שעליו לחקור בזהמתו אס היא חייבת בצכורה: **בהמה** נכה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר. אע"פ דתנא בפרק בזהמה המקשה (חולין דף עו.) מהצכרת שהפילה שלח ישליכנה לכלבים כדמפרש התם משום יטו דנשמון מיעוטא דנדמה למחנה דנקבות הכא שאני כדמפרש בגמרא כדי לפרסמה שנפטרה מן הצכורה ומה שאינו דוחק בגמרא לומר כן אלא משום דרבי חייא דקאמר וכי מאחר דאינה מטמאה לא בצגעו ולא במשא אמאי תקבר ומשני כדי לפרסמה כו' בלאו הכי יטו כריך היה טעם דפרסום אלא יטו אדאמר ר' חייא לא ניחא ליה כל כך שתקבר מטעם פרסום כיון דאפי' יטו יודע שילדה דבר הקדוש לא בעיאי קבורה משום דצטילי:

הלוקח בהמה פרק שלישי בבורות

והסניא. ביחומא: ופרי הוא. כלומר ובדבר זה יש לו דין ככור: מה ככור קדוש לפני זמנו. שהרי קדושתו מרחם: אף מעשר קדוש לפני זמנו. דמחוסר זמן נכנס לדיר: לילף מקדשים. משלמים שאין יכול להקדיש מחוסר זמן שאין קדושה חלה עליהן כדאמרין במורת

כהנים^(א) ומיום השמיני והלילה ירצה לקרבן אשה להיט' אין לי אלא לאשה מניין אף להקדיש תלמוד לומר לקרבן: שכן גואל מום **תמורת אילנה**. ככור ומעשר אין נפדין דבכור נאמר (במדבר יט) לא תפדה ובמעשר (ויקרא כו) לא יגאל אבל קדשים נפדין י במומן. ^(ב) וקדושין במומן קדושה גמורה מה שאין כן בקדשים כדאמרין בפירקין דלעיל (דף יד.) כל הקדשים שקדם מום קצוה להקדשן כו' חוץ מבכור ומעשר. ובכור ומעשר אין תמורתן קריבה דכמיב לא תפדה קדש הס את דמם מזרוק וגו' וזאמרין לא קריצין ואין תמורתן קריבה במסכת תמורה בפרק אלו קדשים (דף כה.) אבל שאר קדשים תמורתן קריבה כדאמרין בפירקין דלעיל (ד' י:.) רק קדשין^(ג) אלו התמורות: **אילנה**. ככור ומעשר נאלצין במומן זה לישראל וזה לכהן אבל קדשים שנפל בהן מום יציאתו מרחם: וקרבן לאחר זמנו. לאחר ח' ימים: אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו. במעשר וקרבן לאחר זמנו: לילף מקדשים. שאינן קדושים עד יום ח': שכן גואל מום תמורת אכילה. בכור ומעשר אין נגאלין דחוביב אין בכור שור לא תפדה. ובמעשר כתיב לא יגאל אבל קדשים נפדין. בכור ומעשר קדשי אפילו בעלי מומין דחוביב במעשר טוב ברע. ובכור שנולד בעל מום קדוש. קדשים אין דינן להתקרב אלא תמימים^(ד) בכור ומעשר (ליכא) תמורה דבכור יליף העברה ממעשר ובמעשר כתיב לא ימיר ואין תמורתן קרבה. קדשים תמורתן קרבה: בכור ומעשר נאכלין לבעלים במומן בלא פדיון וקדשים אין נאכלין אלא בפדיון: שכן פשוט זכר קדוש במתנות. מעשר וקדשים אין נוהגין אלא בפשוט ונוהגין בזכרים ובנקבות. ומעשר וקדשים צריך להקדישן מה שאין כן בכבור. ומעשר וקדשים קלים אינה מתנה לכהן כו'. [בכור] מתנה לכהן כדתניא בפ' [הוריעו דף ק"ל] כ"ד מתנות כהונה והני כו' הני: אלא ר' שמעון העברה העברה גמר. מה בכור קדוש מחוסר זמן אף מעשר נמי: עבר חיותא כשהיה עוצרת רחמה ומציאה טניוף: בפכועי דמא. שפולטת דם: להראותו לחכם. אי הוי טניוף גמור אי לא: בבהמה כמה. כלומר כשהפילה לידע אם נפטרה מבכורה: אין טניוף פחות מל' יום. ומשמע דהיינו יציאת חולל: ההיא דועירי לקבל איתמר: דמאחר שמתחלת לטנף אין מקבלת זכר עד ל' יום. ומיהא לא ידעינן בכמה נוצרה ואית דאמר ההוא לקבל איתמר דקודם שמקבלת העיבור מטנפת ל' יום אמאי יצירה לא ידענא. למ"ה: מצינו לוקח מעובר

יזם אם נכנס לדיר להתעשר מיפילי. לתנא קמא אין נכנסין לר' שמעון נכנסות: והתניא: חירוצא: מה בכור קדוש לפני זמנו. בשעת יציאתו מרחם: וקרבן לאחר זמנו. לאחר ח' ימים: אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו. במעשר וקרבן לאחר זמנו: לילף מקדשים. שאינן קדושים עד יום ח': שכן גואל מום תמורת אכילה. בכור ומעשר אין נגאלין דחוביב אין בכור שור לא תפדה. ובמעשר כתיב לא יגאל אבל קדשים נפדין. בכור ומעשר קדשי אפילו בעלי מומין דחוביב במעשר טוב ברע. ובכור שנולד בעל מום קדוש. קדשים אין דינן להתקרב אלא תמימים^(ה) בכור ומעשר (ליכא) תמורה דבכור יליף העברה ממעשר ובמעשר כתיב לא ימיר ואין תמורתן קרבה. קדשים תמורתן קרבה: בכור ומעשר נאכלין לבעלים במומן בלא פדיון וקדשים אין נאכלין אלא בפדיון: שכן פשוט זכר קדוש במתנות. מעשר וקדשים אין נוהגין אלא בפשוט ונוהגין בזכרים ובנקבות. ומעשר וקדשים צריך להקדישן מה שאין כן בכבור. ומעשר וקדשים קלים אינה מתנה לכהן כו'. [בכור] מתנה לכהן כדתניא בפ' [הוריעו דף ק"ל] כ"ד מתנות כהונה והני כו' הני: אלא ר' שמעון העברה העברה גמר. מה בכור קדוש מחוסר זמן אף מעשר נמי: עבר חיותא כשהיה עוצרת רחמה ומציאה טניוף: בפכועי דמא. שפולטת דם: להראותו לחכם. אי הוי טניוף גמור אי לא: בבהמה כמה. כלומר כשהפילה לידע אם נפטרה מבכורה: אין טניוף פחות מל' יום. ומשמע דהיינו יציאת חולל: ההיא דועירי לקבל איתמר: דמאחר שמתחלת לטנף אין מקבלת זכר עד ל' יום. ומיהא לא ידעינן בכמה נוצרה ואית דאמר ההוא לקבל איתמר דקודם שמקבלת העיבור מטנפת ל' יום אמאי יצירה לא ידענא. למ"ה: מצינו לוקח מעובר

טומאה ט' וטהור צזיר מהכא מיא צעלמא הוא: **בזהמה כנמה**. י' שהמה משקבלה זכר עד הטינוף דנימא ודל הוא ומיפטרא מן הצכורה: לאו היינו דועירי. יטו דסד"א דהכי אמר דשלשים יום יטו שהוא^(א) הולד להצרכות וציוס ל"א נימוק ויואל (והכי קאמר זעירי אין טניוף מעכב בלידה יטו שאינה מתעצרת ודל אחר פחות משלשים יום): **לקנא איסמך**. י' משפהילה את עובר^(ב) ראשון אינה מקבלת זכר עד שלשים יום אבל בימי ילירת הולד לא איירי: **מנינו לוקח מן העוצד כוכבים**. מה דינו כדתני מתניתין [יט:]: **אישתבוחי משפחה** ליה. המוכר אומר קמנה שכבר ביכרה יטו ואין כריך עוד ליתן ולדה לכהן: **ספק**. והאי דלא אשעמה מוכר בהכי דסבר לשחיטה בעי לה: **אס** לא הודיעו. הצרענה פרקים בשנה מוכר שמכר פרה לשחוט וצו ציוס מכר בנה לאחר לשחוט כריך להודיעו אמה מכרמיטו לשחוט ואס לא הודיעו הולך לוקח ושוחט לכן ואינו כריך לחזור ולשאל אס היום אשחטה האס: **הסם צמור סלח** יטו **רחמנא**. שזריך להודיעו כדאמרין בשחיטת חולין (פג:) יוס אחז [ויקרא כג] יוס המיוחד טעון כרוז דהיינו יוס המיוחד ארבעה פרקים בשנה מיוחדין לכך יטו שיטעון מוכר להכריז אמה מכרתי לשחוט: **הכא בלוקח סליא מילתא**. דכמיב (דברים טו) בצקרך וצלאנך דמי שהזהמה שלו עליו להפריש צבורותיו: **בתנ"י** הרי זו **תקצר**. החררה דאסורה בהנאה דשמא ודל זכר היה שנימוק וקדוש בצכורה כ"ד משום דלא חיישין שמא ודל טו נימוק ^(א) א'אמאי תקבר: ומשני

כוכבים. כבר פסק דין לוקח בהמה מעובר כוכבים: אשבחוי הוה מיתשבח ליה. שהיה אומר לו הוי יודע שבת ולדות היא ועוד כבר נפטרת מן הבכורה: בכור ספק. דסבר המוכר האי לוקח לשחיטה בעי ליה להכי לא משבח ליה בולדות ואיכא למיחש דילתה והוי בכור ספק: כיון דאיכא איסורא. אי אכיל ישראל לבכור: הוה מודע ליה. הוי יודע שעדיין לא ביכרה: אם לא הודיעו. כדתנן ברי' פרקים בשנה המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו אמה מכרתי לשחוט כו'. אם לא הודיעו שוחט ואינו נמנע דאם איתא דמכר אמה אודועי הוה מודע ליה משום אסור אותו ואת בנו: לימא תיהוי תיובתא דרב ושמואל. דמהכא בלוקח תליא מלתא למישייליה אי בכור אי לא וכיון דלא שיייליה להכי ספק הוא: אמאי תקבר. מדאינה מטמאה אלמא דלא

מסורת הש"ס

(א) לקמן ט. מ: תמורה יט:, (ב)נבא"ש איתא רכנ, (ג) נגדה ל' ע"ש, (ד) לעילכ, (ה) חולין פג., (ו) מדה פג., (ז) [שס:], (ח) [אמור פרשה ט:], (ט) [ויקרא כג:], (י) מוסדקדישן: צמוןן ז"ק, (י) [במדבר יח:], (יג) [דברים יז:], (ט) דמעשר ז"ק, (ט) [שמות יג:], (ס) [ויקרא כ:], (ע) וטהרה וצזיר ז"ק, (פ) [שופה:] (צ) בס"ר: איתמר מהשתחילה להתעבר, (ק) וקא פריך אמאי ז"ק, (ר) יש מהן ז"ק, (ט) איתו לטן, (י) [וע' מוס' תמורה יט: ד"ה אף וכו'], (א) כדאמר' צפ"ק גבי בזהמה ז"ק.

◄◄ הגהות הב"ח ►►

(א) רש"י ד"ה שכן גואל וכו' אכל קדשים נפדין צמוןן בכור ומעשר קדושין צמוןן: (ב) ד"ה אס לא וכו' אמה מכרתי היום לשחוט: (ג) ר"ה אנה טמאה וכו' נימוק דלהכי פריך אמאי תקצר:

◄◄ רבינו גרשום ►►

יוזם אם נכנס לדיר להתעשר מיפילי. לתנא קמא אין נכנסין לר' שמעון נכנסות: והתניא: חירוצא: מה בכור קדוש לפני זמנו. בשעת יציאתו מרחם: וקרבן לאחר זמנו. לאחר ח' ימים: אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו. במעשר וקרבן לאחר זמנו: לילף מקדשים. שאינן קדושים עד יום ח': שכן גואל מום תמורת אכילה. בכור ומעשר אין נגאלין דחוביב אין בכור שור לא תפדה. ובמעשר כתיב לא יגאל אבל קדשים נפדין. בכור ומעשר קדשי אפילו בעלי מומין דחוביב במעשר טוב ברע. ובכור שנולד בעל מום קדוש. קדשים אין דינן להתקרב אלא תמימים^(ה) בכור ומעשר (ליכא) תמורה דבכור יליף העברה ממעשר ובמעשר כתיב לא ימיר ואין תמורתן קרבה. קדשים תמורתן קרבה: בכור ומעשר נאכלין לבעלים במומן בלא פדיון וקדשים אין נאכלין אלא בפדיון: שכן פשוט זכר קדוש במתנות. מעשר וקדשים אין נוהגין אלא בפשוט ונוהגין בזכרים ובנקבות. ומעשר וקדשים צריך להקדישן מה שאין כן בכבור. ומעשר וקדשים קלים אינה מתנה לכהן כו'. [בכור] מתנה לכהן כדתניא בפ' [הוריעו דף ק"ל] כ"ד מתנות כהונה והני כו' הני: אלא ר' שמעון העברה העברה גמר. מה בכור קדוש מחוסר זמן אף מעשר נמי: עבר חיותא כשהיה עוצרת רחמה ומציאה טניוף: בפכועי דמא. שפולטת דם: להראותו לחכם. אי הוי טניוף גמור אי לא: בבהמה כמה. כלומר כשהפילה לידע אם נפטרה מבכורה: אין טניוף פחות מל' יום. ומשמע דהיינו יציאת חולל: ההיא דועירי לקבל איתמר: דמאחר שמתחלת לטנף אין מקבלת זכר עד ל' יום. ומיהא לא ידעינן בכמה נוצרה ואית דאמר ההוא לקבל איתמר דקודם שמקבלת העיבור מטנפת ל' יום אמאי יצירה לא ידענא. למ"ה: מצינו לוקח מעובר

יב א מיי פ"ד מהל' בבורות הל"י טושי"ע יו"ד ס' שטו ע"ף:
ב [מיי] פ"י מהל' אסורי ביאה הל"א טושי"ע יו"ד ס' קצד סעי' צ:
ג יב ג ד מיי פ"ד מהל' בבורות הל"י:
ד ה מיי פ"ס הל"ט טושי"ע יו"ד ס' שטו ע"ף:
ו ה מיי פ"ח מהל' שמיטה הלכס ד טושי"ע יו"ד ס' טו ע"י:
ז ה מיי פ"ד מהל' בבורות הלכס ד קמנ עשין ר"א טושי"ע יו"ד ס' שטו ע"י:
ח ה מיי פ"א מהל' אמת הטומאה הל' טו:
◄◄ מוסף רש"י ►►

שיטה מקובצת

א' להתעשר והרי הוא כבכור. ע"י בתוס' ובהים דף קיד ג"ב:
ב' שכן פשוט זכר קדוש במתנות אלא ד"ש:
ג' אמר רב כדאמר ר'נחמא דצלתא עבר חיותא:
ד' תקבר. עיין בתוס' לקמן דף לב ע"ב:
ה' א' כהונה דמעשר ושלמים:
ו' דמעשר בהמה הרי:
ז' עבר חיותא:
ח' בפכועי דמא דמא:
ט' דהמפלת לאור ארבעים כו' טומאה וטהרה בביר מהכ:
י' כבמה כמה שחתה:
יא' דועירי סדי' דהכי אות א' נמחק:
יב' יוס שוהה חולד:
יג' בלידה אחרינא שאינה:
יד' אתמר משתחלתא לטנף איתא רב' דהשתא נמחק:
טו' ביכרה ולא תסתכן בלידה עוד אבל עובר כוכבים אי' אמר ליה ר' יוחנן:
טז' דבבירי כוכב סדי' ומיה"ד בכור ספק ויחבולנו בכמוה דשמא בכרה והאי חיבת ואין צריך עוד ליתן ולדה לכהן ל"ש:
טז' תלא מילתא שזריך:
יז' לכן שטעון המוכר להכריז:
יח' ביציאתו. ואי קשיא דתנן סתמו המככרת שהפילה שלח ישליכנה לכלבים ומשנת ראבי' קב ונקי תריך הכי היינו טעמא כדי לפרסמה לכל אבל התא אין לפרסם דכ"ע ידעי דפטורה הואיל ושליא הפילה דשליא כולד לפטור דאין שליא בלא ולד וטעמא דמותרת בהנאה ולא בעי קבורה מפרש התם:
יט' מיתמאה חחררה במגע:
יז' ולד היה שנימוק ופרקינן אמאי:
לא' ויש מהן שילדה יטו ואח"כ אומר שם כאן:
נא' תמלאנה משמע דאינה:
נב' ובשמעתין היא מלונתא:
נא' קדשים כדתיא בתמורה בפ' אלו קדשים משום:
ס' הא בכלל גואל:

ס' באטילוי ואין נמכרין באטילוי ואין נשקלין בליטרא:
ס' העברה גמור:
ס' בפ"ק גבי נדמה שיש ט' קידוש דכל אשר יעבור והעברתו איירי בתפסת קדושה. לשון הרא"ש ז"ל:
א' [ה] הבכורה אבל עובר כוכבים לא דאינו יודע מזה הדבר כלום. לשון הרא"ש ז"ל:
ב' [ע] ועובר עד לפני עור:
ג' משום קושיא דנסמון:
ד' ה' הכי נמי צריך היה לטעם:
ה' [ע] אלא דאדאמר רבי חייא:
ו' לא דאפילו יודע

שמעינן דרדאי חולין: אמרי לך רב ושמואל לא דמי. התם. אמאי שוחט ואינו נמנע משום דבמוכר תליא מלתא להודיעיו:
הכא. בלוקח תליא מלתא למישייליה אי בכור אי לא וכיון דלא שיייליה להכי ספק הוא: אמאי תקבר. מדאינה מטמאה אלמא דלא

^[א] דברי רעיו ר'יכים צואור דהא צאמת גס נככור ומעשר טיהג תמורה ויכן דאינה קריוה ונאכלנ צמומו לצעלס ואילו דעסיה ויג"ל ככור ומעשר אין תמורתן קריבה ונפקא ליה מדמציב גבי ככור קדוש הס ודקדישן הס קריצין ואין תמורתן קריבה ומעשר נמי ליפסין העברה מבכור